

har foreslaaet, vilde, om den ogsaa blev antaget, ikke blive fulgt af Entreprenøren; denne Bane betragter jeg endnu som den eneste Statsbane, og jeg skulde ikke opgive den, naar det dreiede sig om at bygge en Statsbane, men der er Ingen, der for Diebliffet troer, at Entreprenøren vilde bygge den. Er der en Gæst? Den Bane, der tales om, at Entreprenøerne vilde bygge — Entreprenøerne ere for mig de ligegyldigste Personer af Verden —, har den ærede Indenrigsminister i det første Møde, vi havde, lyst sin Velsignelse over. Da kjendte vi den; han har betegnet den som gaende i Gudenaesdalen og sagt: dersom De vilde give mig de Midler, som her forlanges, saa skal jeg give de militære Hensyn Alt, hvad de kunne fortjene, og lidt efter lidt komme vi dog derhen til, at denne Gudenaesbane vil blive den fremherstende, og jeg finder ogsaa for min Person — det er den ærede Ministers Mening, jeg fremsætter — at den i mangfoldige Henseender er den bedste — det vilde de ærede Herrer erindre (Indenrigsministeren: Det veed jeg slet Intet om!). Ja, men det, som staaer trykt, veed det; jeg troer gjerne, at den ærede Minister har glemt det, og det er mig kjært, men Bogtrykkerpressen har sat det paa Papiret, og jeg troer, at det vil være i Manges Hukommelse her. De vilde ogsaa erindre, at jeg for mit Vedkommende svarede: mig forekommer denne Bane i visse Maader at være den allersletteste, men dette gjør ikke noget til Sagen. Altsaa, den Banelinte, der nu opstilles som saa fremmed, har været her tilstede i Thinget fra det første Diebliff af; den har været omtalt, den har været forhandlet, og nu at ville være fremmed for den er virkelig ikke ret. Nu prøver man paa at benævne denne Bane saaledes, at den gjøres saa lidt behageligt som muligt; efterat man først er kommen til at faae en Fordømmelsesdom udtalt over Midtbanen, saa kalder man nu denne ulykkelige Stibane en Midtbane, denne Bane, som af den ærede Minister har været karakteriseret som en Stibane, idet han, da han forlangte Midler til at nivellere, sagde, at han ved den østlige Bane forstod den, som laae omtrent mellem Søerne og Horsens. Det er altsaa af ham selv betegnet

som en Stibane, der i Længderetningen skulde ind under den samme Bane, som her holdes fast. Nu søger den ærede Ordfører at fæste en anden Stykke paa denne Bane ved at kalde den Banen over Matstrup; jeg tilstaaer, at jeg for min Person ikke engang har lagt Mærke til, at den gaaer over Matstrup, men for at fremhæve Matstrup, fik han Randers frem. Randers er en af de store Gaarde, der foreligge i denne Bane. Dersom Randers laa paa Veien mellem Silkeborg og Viborg, saa skulde vi see, at vi idetmindste for et Stykke af Banen ikke havde nær saa mange Banfæligheder som nu, og dersom visse Dele af det sydlige Jylland laa noget længere inde i Landet, vilde vi heller ikke komme i saa stor Forlegenhed. Dersom man ikke gennem hele Slesvig vilde tvinge Banen bort fra at berøre Bessiden og holde den fast ved Østiden, saaledes at Slesvig uomtalt beherskede Spørgsmaalet her, idet Banen kommer til Grændsen af Kolding, saa vilde vi heller ikke have disse Banfæligheder; deri ligger det netop, og alle disse Banfæligheder skulle vi komme udover ved at give Bevilling til et Nivellement og saa lade Tiden raade, for at see, hvordan Sagen kan stille sig. Hvorledes giver den ærede Ordfører nu Anledning til, at Sagen kan komme til at stille sig? Han søger at vise det bort, at det, kun at skulle give det Halve af de Penge, Banen anslaaes at skulle koste, ud, ikke er at have en bestemt Priis paa Banen; dermed har man ikke en bestemt Priis (Ordføreren: Hvad for Noget?). Ja, det ærede Medlem sagde det meget simpelt: vi maae vel lægge Mærke til, at her er Tale om en Bane, som vi ikke vide, hvad koster, men vi vide, at det Høieste, den kan koste os, er dette Par Hundredetusind Daler pr. dansk Mill, og saa siger det ærede Medlem, har Ministeriet jo her forlangt disse 5000 Rkr.; men jeg har ikke seet, at Regjeringen har gjort noget Forslag til Entreprenøerne og sagt dem: for 200,000 Rb. pr. dansk Mill vilde vi slutte Contract. Saalænge dette ikke foreligger, saalænge Regjeringen ikke har gjort et saadant Forslag, og Entreprenøerne have sagt Nei dertil, saalænge siger jeg, at det maa kunne gjøres derfor, og naar saa den ærede